

UZUPEŁNIA ZDAJĄCY

KOD			PESEL											
____	____	____	____	____	____	____	____	____	____	____	____	____	____	____

*miejsce
na naklejkę*

dysleksja

**EGZAMIN MATURALNY
Z JĘZYKA UKRAIŃSKIEGO
POZIOM ROZSZERZONY**

DATA: **22 maja 2015 r.**

GODZINA ROZPOCZĘCIA: **14:00**

CZAS PRACY: **180 minut**

LICZBA PUNKTÓW DO UZYSKANIA: **40**

Instrukcja dla zdającego

1. Sprawdź, czy arkusz egzaminacyjny zawiera 8 stron. Ewentualny brak zgłoś przewodniczącemu zespołu nadzorującego egzamin.
2. Pisz czytelnie. Używaj długopisu/pióra tylko z czarnym tuszem/atramentem.
3. Nie używaj korektora, a błędne zapisy wyraźnie przekreśl.
4. Pamiętaj, że zapisy w brudnopisie nie będą oceniane.
5. Możesz korzystać ze słowników językowych.
6. Na tej stronie oraz na karcie odpowiedzi wpisz swój numer PESEL i przyklej naklejkę z kodem.
7. Nie wpisuj żadnych znaków w części przeznaczonej dla egzaminatora.

MOU-R1_1P-152

Wybierz jeden temat i napisz wypracowanie.

Тема 1: На основі наведеного фрагменту сформулюй проблему та обміркуй її. Використай тези та роздуми з тексту Галини Скляренко і звернись до іншого тексту культури. Твоя робота повинна налічувати мінімум 300 слів.

Галина Скляренко

«Несучасне мистецтво» Акіма Левича

Цього року художникові виповнюється 80 років. Однак розмова про нього – не тільки данина вдячності й пошанування таланту, а й привід нагадати про цілу епоху в нашому мистецтві, яка залишається і сьогодні незрозумілою, недооціненою і незатребуваною.

В епоху тотального тиражування, копій і підмін київський художник Аким Давидович Левич залишається вірний класичним принципам мистецтва – неповторності твору і тому особистому контакту з глядачем, «не з усіма разом, а з кожним окремо», що можливий тільки при безпосередньому вдивлянні, вчуванні та співпереживанні...

...Неофіційне мистецтво, нонконформізм, андеграунд – ці поняття використовують нині широко і досить часто приблизно. «Нерадянське мистецтво радянської епохи», яке не побоялося – всупереч ідеології, обмеженням і заборонам – «висловити себе», знайти і зберегти свій, нехай негучний, але індивідуальний, авторський, людський голос, позначило чималий період у нашій історії – від «хрущовської відлиги до горбачовської перебудови». [...] Адже їхні роботи, переважно невеликі за розмірами, камерні, зовсім не ефектні, часто так відрізняються від сучасного мистецтва з його відкритою яскравою виразністю та закличною провокативністю. Але їхнє місце і роль у нашій культурі важливі й визначні: адже саме вони відновлювали перерваний соцреалізмом зв'язок традицій, професіоналізму, «творчої поведінки», авторської незалежності.

На долю покоління 60-х випало не тільки відчутти солодке слово «свобода» в короткий період «відлиги», а й сповна відчутти на собі довгі роки глухого «застою» – без надії на виставки, зацікавлену критику, суспільну увагу. [...]

Індивідуальність митця ніяк не вміщається в жорсткі офіційні правила. І хоча спочатку він написав кілька цілком «прохідних» і успішних полотен на теми війни і революції, вже в 1959-му з'явиться його незабутній «Будинок на розі», або «Трамвайчик», з якого й почнеться справжній «живопис Акіма Левича»: картини «ні про що» і про все – про загадкову невичерпність буднів, про норовливу повсякденність, що ніяк не хоче підкорятися міркам ідеологій і демагогії, про час і людську самоту. Ця робота, яка промайнула на молодіжній виставці 1963 р., познайомила його з Сергієм Параджановим, котрий одразу ж запропонував бути художником його майбутнього фільму «Маленький принц» за Екзюпері, але плани не здійснилися. А життя Левича дедалі більше ділилося на дві сфери: «офіційну» – графіка, незмінного головного художника дитячого журналу «Малютко», де він працює і сьогодні (недарма Аким Давидович любить повторювати, що на його творчості виросло півкраїни), і «неофіційного живописця», картин якого з початку 1970-х до 1985-го не експонували. [...]

Своєрідна живописна манера митця складалася поступово: через короткочасне захоплення абстракцією, постсезанівською традицією. У 60-х він написав серію «біблійних», або «пісочних» (сіро-золотавих за кольором), картин, де, не ілюструючи

Книгу книг, розмірковував про вічні основи людського існування, одухотвореність світу. [...] На зламі 1960-х – на початку 1970-х Левич пише свої «чорні» полотна: «Хворий собака», «Сліпий», «Розмова», «Жниця», де крізь густу колірну масу проступають окремі постаті, які обережно рухаються в темряві. Мабуть, саме ці роботи стали в українському мистецтві найбільш виразними метафорами андеграунду – життя без перспективи, без глядача. На початку 70-х живописна система художника визначилася повністю. [...] В його картинах є якась подвійна оптика, ніби художник одночасно і розчиняється в своєму живописі, і дивиться на нього стороннім оком. А тому тут нема відкритих емоцій, радше – мудре й іронічне сприйняття світу, здатне знаходити сенс і надію і в геть безнадійних обставинах. [...]

Г. Склярєнко, «Несучасне мистецтво» Акіма Левича [в:] «Дзеркало тижня», <http://gazeta.dt.ua/CULTURE/>

Тема 2: Зроби порівняльний аналіз наведених творів. Твоя робота повинна налічувати мінімум 300 слів.

Ліна Костенко

Очима ти сказав мені: люблю.
Душа складала свій тяжкий екзамен.
Мов тихий дзвін гірського кришталю,
несказане лишилось неказанним.

Життя ішло, минуло той перон.
Гукала тиша рупором вокзальним.
Багато слів написано пером.
Несказане лишилось неказанним.

Світали ночі, вечоріли дні.
Не раз хитнула доля терезами.
Слова як сонце сходили в мені.
Несказане лишилось неказанним.

Л. Костенко, *Очима ти сказав* [в:] *Річка Геракліта*, Київ, 2011, с. 143.

Павло Тичина

Ви знаєте, як липа шелестить
У місячні весняні ночі? –
Кохана спить, кохана спить,
Піди збуди, цілуй їй очі,
Кохана спить...
Ви чули ж бо: так липа шелестить.
Ви знаєте, як сплять старі гаї? –
Вони все бачать крізь тумани.
Ось місяць, зорі, солов'ї...
«Я твій», – десь чують дідугани.
А солов'ї!..
Та ви вже знаєте, як сплять гаї!

П. Тичина, *Ви знаєте, як липа шелестить* [в:] *Бібліотека української літератури*, <http://www.ukrplib.com.ua/books/>

BRUDNOPIS (*nie podlega ocenie*)